

משפחת בית משיח

300 גיליונות החדורים במטרה אחת, ביצוע השליחות שהוטלה עלינו כולנו, "כל אחד ואחת מאנשי הדור": קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש • אין הכוונה להתהדר ולטפוח לעצמנו על השכם (בבחינת "יחי אנחנו") – חייבים לזכור שהתוקף הוא לא ח"ו שלנו, "אייגענער", כי-אם של מי ששולח אותנו – אלא לפנות בקריאה של חיבה לכולנו, לכל אחד ואחת: היו שותפים במלאכה הכבירה הזו!

או, בלשון הגמרא, "לצור על פי צלוחיתו" (לסתום בו את פי הבקבוק).

לכן כל המושג של עיתון לא היה קיים בדורות קודמים. האנשים אז היו פחות מגושמים ופחות חיצוניים. הם חיו יותר עם העבר ועם העתיד ופחות התעניינו ופחות ביקשו לדעת את שקורה דווקא ברגע זה. אם היה רגע פנוי, הקדישו אותו ללימוד תורה, או אפילו סתם לקנות דעת בענייני העולם, דברים אמיתיים ונחוצים באמת, שחשיבותם אינה מוגבלת לרגע זה ולמקום זה בלבד, ולא בזבוז אותו להבל ולריק רק בשביל "לדעת מה קורה". שכן, דברים שמחר יישכחו ולא תהיה להם שום חשיבות – מדוע להקדיש להם כל כך הרבה תשומת לב היום?

אך מכיון שהתפקיד והשליחות הם "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים" דווקא, ו"יפוצו מעיינותיך חוצה" דווקא, לפיכך, ככל שירדו הדורות ונהיו מגושמים יותר ויותר – ויודעים אנו כי כל המטרה והתכלית של "למה עשה ה' ככה" היא אך ורק כדי שהאלקות לא תישאר רק למעלה אלא תגיע עד למטה מטה ואף תפרוץ ותבקע מתוך המטה עצמו,

– שלכן השליחות והתפקיד הם להביא את האלקות אל תוך תוכו של המטה עצמו, לפי הגדרים שלו ולפי מצבו הנמוך. ובפרט בדור השביעי, שעיקר שליחותו היא "להוריד את השכינה למטה בארץ", שלכן בדור זה במיוחד, ובשנים האחרונות בפרט, גובר והולך הצורך וההכרח להכניס את האלקות גם בדברים חיצוניים ונמוכים ביותר.

כך נוצר גם הצורך וההכרח, וממילא השליחות והתפקיד, להביא את דבר המלך המשיח גם דרך עיתון, כדי שגם דבר כה חיצוני, שמעצם טבעו אינו עמוק ועיוני, אלא "קליל" ועוסק בדברים של כאן ועכשיו, יהיה מכשיר להחדיר את ענייני הנצח של עם ישראל ושל תורת החסידות היונקים מן העבר ושואפים לעתיד – אל ההווה העכשווי האקטואלי. להכניס גם

ב קשר לגיליון השלוש מאות של 'בית משיח', שבהשגחה-פרטית בולטת רואה אור לקראת וביחד עם "כינוס השלוחים העולמי",

מן הראוי לערוך מעין חשבון נפש פנימי, להיזכר במטרה לשמה הוקם 'בית משיח' ולבחון ולבדוק האם אכן הוא ממלא את ייעודו, וכן לחשוב מה עוד יכול כל אחד מאתנו לעשות בפועל כדי שהדברים ייעשו טוב יותר.

כל המושג של "עיתון", או כפי שקראו לזה פעם – וכך מצוי בכתבי רבותינו נשיאינו – "מכתב עת", אינו דבר הבא מבית-מדרשה של היהדות והחסידות, ואפשר אפילו לומר כי עצם המושג הזה זר להן.

היהדות מבוססת על כך שלא לחשוב ולא לחיות רק במונחים חיצוניים של כאן ועכשיו. חייבים לדעת ולזכור תמיד, בכל עת ובכל שעה, "מאין באת ולאן אתה הולך" – מהיכן באנו, מי ברא אותנו ולשם מה, ומה המטרה והתכלית אליה אנו צריכים לשאוף.

ואילו "מכתב עת", "עיתון", אשר כשמו כן הוא – דבר העוסק בדברים אקטואליים הקשורים רק לזמן העכשווי – מעצם טבעו הוא דבר חיצוני וטפל, אשר כל עניינו הוא רק כאן ועכשיו, ומעצם טבעו הוא לא עמוק ועיוני. מסתבר מאוד שמחר או לאחר זמן יאבדו הדברים הכתובים בו את משמעותם, ואז נוכל, כמנהג קוראי העיתונים, להשליך את כל העיתון לפח האשפה

עם הרב לוי יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

אל תוך תוכם של החיצוניות והשטחיות והקלילות המחשבתית – את ההתעניינות באותם דברים אמיתיים ונצחיים, ולגרום לכך שהקוראים יחושו זאת כדבר עכשווי ואקטואלי.

בכך יש מעלה לעיתון גם על ספר, אף שספר מורה יותר על אמיתיות ונצחיות – הרי הוא לא "עומד לזריקה" כמו עיתון רגיל – אלא שלא תמיד יש בו את המימד של דבר חי כמו שהוא בעיתון, אשר מחכים לקראתו בכליון עיניים ("מה קרה – שלא יקרה! – שיבית משיחי עדיין לא הגיע?") וקוראים אותו בשקיקה כדבר מעניין, עכשווי ואקטואלי.

בוודאי שמימד הנצחיות ישנו גם ישנו ב'בית משיחי', שהרי גם כשקוראים היום מה שנכתב בו לפני כמה שנים, רואים שלא נס ליחס של הדברים והם עכשוויים ואקטואליים כאז גם עתה,

אך ביחד עם זה, חשבון הנפש של 'בית משיחי' לא יכול להיות נפרד מחשבון הנפש של השלוחים, המתכנסים יחדיו ב"כינוס השלוחים העולמי", אודות מה שצריך היה להיעשות ומה שכבר נעשה בעבודת השליחות של שלוחי המלך.

מ דובר כאן על כל השלוחים, הן אלו שנבחרו ונתמנו במפורש לשם כך וזהו עיסוקם העיקרי במשך כל שעות היממה, והן של כולנו, "כל אחד ואחת מאנשי הדור", שגם אותם בחר הרבי ומינה לשלוחיו, כפי שאמר כמה פעמים, ובמיוחד בשיחה האחרונה לעת-עתה לכינוס השלוחים העולמי, בשי"ף חיי שרה ה'תשנ"ב, היא השיחה בה קבע הרבי את שליחותנו העיקרית והיחידה עתה – **"הדבר היחיד שנותר בעבודת השליחות – קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש"**.

שמענו מהרבי מלך המשיח שליט"א את נבואת ובשורת הגאולה לפני יותר מתשע שנים. הרבי הדגיש כי מדובר כאן על נבואה שהיא בוודאות, אסור להרהר אחריה, מאחר שהיא דבר ה' ממש, כפי שנאמר "לא תנסו את ה' אלוהיכם", ולא שייך בה שום שינוי. לא זו בלבד ש"הגיע זמן גאולתכם", עומדים ממש על סף הגאולה והנה זה משיח בא, אלא נמצאים כבר בימות המשיח; קיימת כבר בגלוי גם מציאותו של משיח כפשוטו; נשיא דורנו הוא משיח שבדורנו וכבר התגלה בתכלית התוקף; רואים במוחש כי הוא כבר נלחם מלחמות ה' ובכמה עניינים כבר מנצח; כל ענייני הגאולה כבר נמצאים בעולם ולא נותר אלא לפקוח את העיניים; התחיל כבר הענין של "בנה מקדש במקומו" בכך שהרבי הניח אבן-פינה להרחבת "770"; התחיל כבר "קביץ נדחי ישראל", כפי שרואים שאלפי אלפי יהודים מתקבצים לארץ ישראל; התחיל כבר בעולם קיום הייעוד של "וכתתו חרבותם לאיתים" המתבצע ע"י נשיא דורנו משיח צדקנו, כמודגש בכך שההכרזה על כך הייתה בבניין האו"ם שנמצא בעירו של הרבי ובסמיכות ליו"ד שבת שנת הארבעים ושתיים, כאשר כבר עברנו את מ"ב המסעות ועומדים להיכנס לארץ ישראל; לא נותר אלא לקבל את פניו בפועל ממש כדי

שיוכל למלא את שליחותו ולהוציא את כולנו מהגלות.

א ת הביטויים הללו שמענו "מפורש יוצא מפי" קדשו חוצב להבות אש בכל התוועדות ובכל הזדמנות, ביטויים שחזרו ונשנו שוב ושוב ובכל פעם בהדגשה רבה יותר. ההרגשה אחרי כל התוועדות של הרבי לא ניתנת כלל לתיאור. הרבי הכניס אותנו, אם רצינו ואם לא, לתוך ימות המשיח, לחיות עם משיח ולנשום אוויר של משיח. משבוע לשבוע התחדדו עוד יותר הביטויים והלשונות הנפלאים ואנו "נפלנו מן הכסא" כל פעם מחדש.

ואכן קיבלנו זאת במלוא ההתלהבות, בכל האמונה הלוהטת ובבטחון מלא כי אכן פקד ה' את עמו וכי אנו עומדים להיגאל ממש בכל רגע. כך הרגשנו כולנו בעצמנו, וכפי שנצטוונו "להכריז ולפרסם" – ובהדגשה כי "העולם כבר מוכן", "צוגערייט, פארטיקל!" – יצאנו גם להפיץ זאת בעולם.

בעידודו של הרבי יצאנו אל העולם – בשלטי חוצות, סטיקרים ועלוני הסברה – בסיסמת **"היכינו לביאת המשיח"**, והמשכנו – בתהלוכת הטנקים ובמסע פירסום נוסף עם תמונתו של הרבי – בסיסמת **"ברוך הבא מלך המשיח"**.

יותר ויותר התפרסמה בעולם כולו גם זהותו של משיח והקריאה "קבלו מלכותו". נערכו אפילו החתמות המוניות על קבלת מלכותו של הרבי כמלך המשיח, כאשר תשובת הרבי על כך הייתה "תלוי בחב"ד שעל אתר", כלומר, אני אמנם לא אגיד לכם לעשות זאת, אך עשו כרצונכם...

מאוחר יותר, ביו"ד שבת תשנ"ג, לא עזרו לנו כל ההכחות שלא מדובר ב"הכתרה" וכו'. העולם כולו עצר את נשימתו וראה את הרבי שליט"א מעודד בכל עוז לעיני כל את קריאת והכרזת הקודש **"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד"**.

בעלוני הסברה שיצאו לאור לקראת י"א ניסן תשנ"ג, ע"י מרכז צעירי אגודת חב"ד באה"ק, הופנתה הקריאה להמוני בית ישראל: קבלו את מלכותו של הרבי שליט"א בקריאת הקודש **"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד"**, תוך כדי הוספה במצווה נוספת לזירוז הגאולה.

גם אחרי ז"ך אדר ראשון תשנ"ב, כאשר היה נדמה כאילו משהו השתבש כאן, ואפילו אחרי ז"ך אדר תשנ"ד, כאשר בדרך הטבע לא היה אפילו סיכוי קל שבקלים והניסיון היה גדול וכבד עד מאוד, הרי שעמדנו בניסיון בגבורה ובכל התוקף. לא זו בלבד שהשלהבת שהדליק הרבי וסערת האור, ה"ליכטיקן שטורעם", שהקיפה אותנו ואת העולם כולו אודות

העולם נוכח לדעת כי ליובאוויטש המשיכה וממשיכה להכריז, בכל התוקף והעוצמה, את המציאות האמיתית על-פי התורה, שהיא ורק היא הקובעת את המציאות. דווקא אז, אחר ג' תמוז תשנ"ד, נראה ה"עצם" של ליובאוויטש כשהוא מתגלה בכל תוקפו ובכל טהרתו. ה"עצם" שאינו תלוי בנסיבות ובנתוני השטח, אפילו לא ב"מנהיגים" ו"ראשי העדה", אלא דווקא באמונה העצמית של כל אשר בשם ליובאוויטש יכונה

הן מבפנים והן מבחוץ.

ולא רק שאינם מתפעלים ומתרשמים, אלא אדרבה, הם הקובעים את המצב ואת הנתונים בשטח. כך התגלתה האמונה הטהורה בכל יופייה העצמותי, ששום הסבר שכלי-טבעי-אנושי לא הצליח ללכלך ולבלבל אותה.

העולם נוכח לדעת כי ליובאוויטש המשיכה וממשיכה להכריז, בכל התוקף ובכל העוצמה, את המציאות האמיתית על פי התורה, תורת אמת ותורת חיים, שהיא ורק היא הקובעת את המציאות באמת לאמיתו ובחיי היום יום:

הרבי חי וקיים גם בגופו הגשמי בחיים נצחיים. בכל רגע הוא עומד להביא לכולנו את הגאולה האמיתית והשלימה. עדיין אנו פונים בכל תוקף עוז בקריאה לכולם: האמינו בו וקבלו מלכותו בהכרזת הקודש "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד".

קריאת הקודש של "יחי" המשיכה וממשיכה להישמע בכל התוקף ובכל העוצמה, אפילו התחזקה והתעצמה, גם ודווקא אחרי ג' תמוז תשנ"ד.

ככל שהנסיון הולך ונמשך עוד ועוד, הרי בזה עצמו הוא נהיה יותר ויותר קשה. כולנו שואלים את עצמנו: "נו, עד מתי?!" – והרי בחלומות היותר שחורים שלנו לא העלינו מעולם על דעתנו שבשנת תשס"א נאחו עדיין לפני הגאולה האמיתית והשלימה. אם כן, מקשה היצר הרע, מי לידינו יתקע שח"ו זה לא יימשך עוד ועוד?

ובפרט כאשר רואים כיצד מתדרדר המצב בארץ-הקודש ולכאורה נדמה כאילו מתרחקים ח"ו יותר ויותר מהגאולה,

[אף שמאידך, מאחר ואנו יודעים שהיה זה הרבי שחזה מראש שזה יהיה המצב באם לא ישמרו על הביטחון כפי שנפסק בשולחן-ערוך סימן שט"ו, וכעת אנו רואים איך שכל תחזיותיו מתקיימות בדיוק רב – אף שמדובר בדברים שלא היו חייבים להתקיים דווקא כפשוטם, שכן נבואה שלא לטובה אינה חייבת להתקיים אם יתקנו את מעשיהם וישוּבו בתשובה (כפי שהיה בנינווה, שבגלל תשובתם של יושבי העיר לא התקיימה נבואתו של יונה הנביא שהעיר תתהפך) – הרי שאפשר וצריך לשאוב עידוד וביטחון שבוודאי נראה תיכף ומיד ממש בהתממשות ה"נבואה לטובה", שהיא חייבת תמיד להתקיים, ודווקא בפשטות, אודות הגאולה הקרובה, וזאת בנוסף לדברי העידוד והביטחון ששמענו מהרבי בעניין ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל", והקב"ה שומר ומגן על כל יהודי, ובפרט על הנמצאים בארץ-הקודש שהיא המקום הבטוח ביותר, תוך הדגשה שלא יכול לחול בזה שום שינוי].

– אבל אנו כבר יודעים שכל נסיון, ככל שיהיה גדול וקשה, אינו אלא נסיון לעיני בשר ולאמיתו של דבר אינו מציאות אמיתית. התורה, שהיא תורת אמת ותורה נצחית, אינה "מתכופפת" ח"ו לפני שום דבר, היא גדול וכבד ובר-תוקף ככל שיהיה.

ומכיוון שהרבי שליט"א אמר לנו בבירור את

משיח ובשורת ונבואת הגאולה, לא פסקו ולא עממו ח"ו, אלא שהם אף גדלו והתעצמו יותר ויותר.

כל העולם עמד משתומם כיצד זה מאמינים אלפי יהודים, בניגוד מוחלט לכל התחזיות הטבעיות, כי הרבי ימשיך לחיות לנצח וכי הוא עומד להתגלות בכל רגע, "כארי יקום וכלביא יתנשא", ולהביא תיכף ומיד ממש את הגאולה.

העובדה שכל חסידי חב"ד מאמינים בזה ובטוחים בכך "הרבה יותר מהיותם בטוחים שהשמש תזרח מחר בבוקר" פורסמה בהבלטה בכל כלי התקשורת, הן החב"דיים והן העולמיים. היא הביאה להתעוררות עצומה וסחפה אחריה רבים מכל החוגים ומכל השכבות.

אז הגיע השלב הקשה ביותר בניסיון האחרון. ג' תמוז תשנ"ד. לרגע נדמה היה כי כל התקוות התנפצו אל סלע המציאות המרה, מציאות של "ספרו ספדייא וחנטו חטייאי". נדמה היה כי ראינו שהרבי אינו חי לנצח והעולם התחיל כבר לשאול האם משיח יכול להיות שלא מן החיים.

וכאילו מלמעלה, בכדי להגדיל עוד יותר את הניסיון, היו גם מי שהתבלבלו, מיהרו להכריז "טעינו" והשתדלו שנוריד את ה"דגל" של "יחי". כאילו כדי להגדיל עוד יותר את הניסיון, היו אלה דווקא אותם אלה שעד לאותו ניסיון עמדו והכריזו באוזני כל, שמי שחושב שהרבי ח"ו לא יחיה לנצח "עליו לוותר עוד היום על הטלית והתפילין שלו ולזרוק אותם לים" (דיבורים שבכלל לא מתאימים לשום יהודי מאמין, אלא שהתלהבותם אז הייתה כל-כך גדולה, עד שביטאו זאת בנוסח קיצוני כדי לחדד את הדברים) כי "אָדער היינט – אָדער קיינמאָל ניט!" (או עכשיו או אף פעם לא!).

בעקבותיהם, כאילו התעוררו מתרדמתם כל אלו שרצו שנסיר את כל נושא המשיח מסדר היום הציבורי והחב"די וניסוג אחרונית אחורה ל"ליובאוויטש של פעם". לצערנו לא נשארה ה"הווא אמינא" הזו בחדרי חדרים. סיפרו לי שבאחד העיתונים הכלליים פורסמו הדברים תחת הכותרת: "בטאון חב"ד: ההכרזה על הרבי מלובביץ' כמשיח – טעות קשה...".

והנה, דווקא אז, ראינו את ה"עצם" של ליובאוויטש כשהוא מתגלה בכל תוקפו ובכל טהרתו. ה"עצם" שאינו תלוי בנסיבות ובנתוני השטח, אפילו לא ב"מנהיגים" ו"ראשי העדה", אלא דווקא באמונה העצמותית של כל אשר בשם ליובאוויטש יכונה. אז התגלתה האמונה והביטחון האמיתיים והנצחיים שאינם מתפעלים ואינם מתרשמים משום מונע ומעכב,

היו שותפים במלאכה הכבירה הזו. הפיצו את העיתון של הרבי ככל יכולתכם. השתדלו שכל מכיריכם וידידיכם, כמה שיותר יהודים, יהיו מנויים בקביעות על 'בית משיח'. כך הם יהיו חשופים מידיו שבוע לבשורת הגאולה והגואל שתגיע אליהם כמות שהיא, ללא כחל ושרק, ללא נסיונות "להיות ריאליים" וח"ו "לרדת לאט לאט מהעץ"

אדונונו", אשר תמלא את כל המציאות, עד שהעולם כולו יקבל את מלכותו, ימלא את הוראותיו, ישמע לעצותיו ויאמין בנבואותיו, עד הנבואה העיקרית "משיח נאוו".

א כן, 'בית משיח', העיתון, אלו העוסקים בחלקים הגשמיים והרוחניים שלו, ובמובן הרחב יותר כל "משפחת בית משיח", כולנו, גם המפיצים והקוראים וכו', ממלאים את תפקידנו ושליחותנו בנאמנות, בקביעות ובמסירות.

שבוע אחר שבוע, ללא הרף, ללא הפסקה, מזכיר לנו 'בית משיח' (שאפילו הגימטריא שלו היא "770", כמובא באותה הערה ידועה שביקונטרס בית רבינו שבבבל') את שליחותנו העיקרית, "**הדבר היחיד שנותר בעבודת השליחות – קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש**".

'בית משיח' הוא אחד הכלים העיקריים דרכם ממלא הרבי את רצונו עתה, וסוף כל סוף, וודאי הדבר שהרבי ינצח וימלא את כל מה שהוא רוצה, ובלשון הידועה: "דער רבי וועט אויספירן".

בזכות 'בית משיח', על כל המוסדות הנלווים אליו, כמו למשל אירגון "הכנסת אורחים, אש"ל" ועוד, גם עתה "770" וכל שכונת קראון-הייטס, "כאן ציוה ה' את הברכה", שוקקים חיים במשך כל השנה ובתשרי במיוחד.

בזכותו לא יורד נושא המשיח מסדר היום גם אצל אלו שעדיין אינם מסכימים בכל עם הקו שלו, אפילו אצל אלו שבינתיים הם הרבה יותר מ"לא מסכימים".

בזכותו "חיים" כל כך הרבה יהודים עם הרבי מלך המשיח כדבר עכשווי ואקטואלי, לא רק כדבר השייך רק לעבר חייו.

בזכותו כותבים המון יהודים לרבי ומקבלים תשובות מדויקות, ביאגרות-קודש' וכדומה, נוסעים לרבי, מתבטלים לרבי, יוצאים בשליחותו ומפיצים את בשורת הגואל והגאולה. בזכותו ישנם היום הרבה יותר משמעת וכבוד ל"חסידים רבנים", כפי ההוראות הברורות שקיבלנו מהרבי (מוטב שלא אפרט, ודי לחכימא ברמיזא).

ועוד דבר עיקרי: את כל זה עושה 'בית משיח' דווקא מתוך אהבת ישראל ובהדגשת הצד החיובי. הוא אינו מתמקד בהתקפות, ודאי שלא בסגנון מתלהם, למרות שלפעמים עליו לנהל מאבקים קשים וכואבים, שלא לוותר על אף שעל במלחמות ה' של המלך המשיח.

א ין הכוונה כאן להתהדר ולטפוח לעצמנו על השכם (בבחינת "יחי אנחנו"), אלא לפנות בקריאה של חיבה לכולנו, לכל אחד ואחת:

המציאות האמיתית בה אנו נמצאים, ובהדגשה שלא יכול לחול בזה שום שינוי חייו, ככל פרטי הדברים דלעיל, ויחד עם זה הוא לימד אותנו שוב ושוב לא להתפעל ממציאות העולם ולומר בפירוש את המציאות האמיתית גם בשעה שנדמה כי "ספרו ספדייא וחנטו חנטייא", וכי העולם מוכן גם לזה (שיחת ש"פ ויגש תשמ"ז, ב"השמטות" שבסוף השיחה),

– הרי שעלינו לעמוד גם בניסיון זה, לחיות כפי הנדרש מאתנו ולעשות את מה שמצפים מאתנו במצב זה. זאת, גם אם כל מציאותנו זועקת שכבר כשל כוח הסבל ואנו רוצים ומוכרחים לראות את מלכנו משיחנו, מלך ביופיו, בגאולה האמיתית והשלימה עכשיו ממש.

א אנו נעמוד בניסיון, שכן זהו התפקיד והשליחות המיוחדים של שלוחי המלך במיוחד ושל כל אחד ואחת מאתנו בפרט, השליחות העיקרית והיחידה, "**הדבר היחיד שנותר בעבודת השליחות – לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש**".

הרבי שליט"א אומר ומבאר פעמים רבות (וגם בשיחת ש"פ חיי שרה תשנ"ב), כי "שליח" בתוספת עשר כוחות הנפש הוא בגימטריא "משיח" – משום שכל עניינו של שליח הוא לנצל את כל עשר כוחות נפשו כדי להביא את משיח.

זהו גם תפקידו העיקרי של העיתון 'בית משיח', שאנו מציינים עתה הוצאה לאור של שלוש מאות גיליונותיו. ולא מילתא זוטרתיה היא, שכן הדבר מעיד יותר מכל, כדברי הרבי שליט"א במכתבו הידוע, על הצלחת העיתון ותפוצתו וכו' – לעמוד על המשמר ששום דבר, ויהא זה הדבר הנחוץ והחינוכי ביותר, לא יסיט אותנו מאותה שליחות עיקרית ויחידה.

וכפי שאומר הרבי (גם זה באותה שיחה) חידוש נפלא ומרעיש, שאפילו בלי יותר מדי התבוננות די בו לגרום לזעזוע עמוק:

אפילו אם הקב"ה בכבודו ובעצמו רוצה לעכב את בני ישראל עוד רגע אחד בגלות, הרי שהיהודי טוען וזועק: "כל מה שיאמר לך בעל הבית (בעל הבית האמיתי של הכל, מלך מלכי המלכים הקב"ה) עשה, חוץ מצא".

כלומר, אפילו אם "בעל הבית" האמיתי, הקב"ה בעצמו, אומר לך "צא", הפסק להרעיש שרצונך ב"משיח נאוו", הישאר עוד רגע "בחוף", בגלות – עליך, אומר הרבי, לא לשמוע ולא לציית כביכול (להקב"ה!) בזה. שכן רצונו האמיתי של הקב"ה הוא שגם אחרי ציווי כזה תמשיך במסירות נפש להרעיש ולזעוק ולעשות כל שביכולתך עד שתפעל את הגאולה האמיתית והשלימה עכשיו ממש. וכדברי חז"ל ש"חוצפה, אפילו כלפי שמיא – מהניא" (מועילה).

'בית משיח' אמור לעודד, לעורר, ולהחדיר בכולנו את תפקידנו ושליחותנו היחידה, תפקידם ועניינם העיקרי של שלוחי המלך המשיח, כפי שמופיע ומפורט באותה שיחה. שליחות זו היא שתמלא את כל חיינו וכל מציאותנו, אותה נעביר לכל העולם מסביב, עד שמכל פינה ומכל נקודה תפרוץ ותבקע קריאת "יחי

בוודאי שצריך לתקן ולשפר, אבל חשוב מאוד לזכור שגם כשיש לפעמים טענות – ובדרך כלל אצל בשר-ודם יש שגיאות ויש טענות – שכולנו נרגיש משפחה אחת, שאז תהיה הביקורת בונה ומתקנת, שהרי זה העיתון שלנו, של כל מי שבשם חסיד חב"ד יכונה, חסיד של הרבי שליט"א מלך המשיח

– מה שמזכיר פרוייקט נוסף של 'בית משיח', העלון המהודר 'הגאולה', מעניין ועכשווי, שגם הוא יוצא לאור בקביעות ובהתמדה מידי שבוע ועוסק כל כולו בענייני גאולה ומשיח, מיועד לחלוקה ל"עמך", "פיצו מעיינותיך חוצה". ובוודאי יראה כל אחד זכות וחובה לעצמו להפיצו ככל היותר –

וכן לדאוג גם לדברים הטכניים, שהינם חשובים לא פחות, כמו הדאגה שהעיתון יגיע בזמן לאלו שצריכים לקבל אותו וכו' וכו'.

אבל חשוב מאוד לזכור שגם כשיש לפעמים טענות – ובדרך כלל אצל בשר-ודם יש שגיאות ויש טענות – שכולנו נרגיש **משפחה אחת**, שאז תהיה הביקורת בונה ומתקנת, שהרי זה העיתון שלנו, של כל מי שבשם חסיד חבי"ד יכונה, חסיד של הרבי שליט"א מלך המשיח.

וכלנו תקווה ובטחון שעוד קודם שיראו הדברים אור נראה כבר את מלכנו משיחנו שליט"א כשהוא מביא לכולנו את הגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש, ויבית משיחי יוכל לדווח "חדשות" עכשוויות ואקטואליות מההתגלות המלאה לעיני כל בשר, תחת הכותרת הנצחית: **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!**

היו שותפים במלאכה הכבירה הזו. הפיצו את העיתון של הרבי ככל יכולתכם. השתדלו שכל מכיריכם וידידיכם, כמה שיותר יהודים, יהיו מנויים בקביעות על 'בית משיח'. כך הם יהיו חשופים מידי שבוע לבשורת הגאולה והגואל שתגיע אליהם **כמות שהיא**, ללא כחל ושרק, ללא נסיונות "להיות ריאליים" וח"ו "לרדת לאט לאט מהעץ". **כמות שהיא**, בלי "ליפיות" או לנסות למצוא חן בעיני מישהו, להראות "שפויים" בעיני מישהו. **כמות שהיא**, בלי "להוריד פרופיל" ולהנמיך ציפיות ח"ו, אלא בראש מורם, קוממיות, כפי שהורה לנו מלכנו משיחנו שליט"א. שכן, וזאת חייבים לזכור, התוקף הוא לא ח"ו שלנו, "אייגענער", אלא של מי ששולח אותנו, שהוא למעלה מהכל, "כי לך תכרע כל ברך תישבע כל לשון".

והרי אין לשער את ההשפעה העצומה של הקריאה ב'בית משיח' אצל העושה זאת מידי שבוע, גם אם בתחילה הוא אולי אינו מסכים עם כל מילה.

כמו כן שלוחה הבקשה לכל מי שיש בידו חומר מעניין ואקטואלי, ספוג בעניינים הנצחיים של 'בית משיח', שלטובת הכלל יפתח אותו בפני קוראי העיתון, כדי שכל זה ייעשה טוב הרבה יותר.

בוודאי שצריך לתקן ולשפר, להעלות עוד יותר את הרמה, הן הערכית והן המקצועית, ולעשות את העיתון ליותר "מעניין ועכשווי",